

“मीठे बच्चे- तिमी यहाँ मनुष्यबाट देवता बन्ने ट्यूशन लिन आएका छौ, कौडीबाट हीरा बनिरहेका छौ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई यस पढाइमा कुनै पनि खर्च लाग्दैन- किन ?

उत्तर:- किनकि तिम्रो पिता नै शिक्षक हुनुहुन्छ । पिताले बच्चाहरूसँग फीस (शुल्क) कसरी लिन सक्छन् । बाबाको बच्चा बन्यौ, गोदमा आयौ, त्यसैले वर्साको हकदार बन्यौ । तिमी बच्चाहरू, विना खर्च कौडीबाट हीरा जस्तो देवता बन्छौ । भक्तिमा तीर्थ गर्दा, दान-पुण्य गर्दा खर्च नै खर्च हुन्छ । यहाँ त बाबाले बच्चाहरूलाई राजाई दिनुहुन्छ । सारा वर्सा त्यसै दिनुहुन्छ । पावन बन र वर्सा लेऊ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरू सम्झन्छन्- हामी विद्यार्थी हौं । बाबाका विद्यार्थी के पढिरहेका छौ ? हामी मनुष्यबाट देवता बन्ने ट्यूशन लिइरहेका छौं । हामी आत्माहरू परमपिता परमात्माबाट ट्यूशन लिइरहेका छौं । अहिले सम्झन्छौं- जन्म बाई जन्म आफूलाई देह सम्झन्थ्यौं, न कि आत्मा । ती लौकिक पिताले ट्यूशन लिनको लागि अरू ठाउँमा पठाउँछन्, सद्गतिको लागि अरू ठाउँमा पठाउँछन् । बुवा वृद्ध भएपछि उनलाई वानप्रस्थमा जाने दिल हुन्छ । तर वानप्रस्थको अर्थलाई कसैले जान्दैन । वाणीभन्दा पर कसरी जान सकिन्छ ? बुद्धिमा बस्दैन । अहिले त हामी पतित छौं । जहाँबाट हामी आत्माहरू आएका हौं, वहाँ तिमी पावन थियौ । यहाँ आएर पार्ट बजाउँदा-बजाउँदा पतित बनेका छौ । अब फेरि पावन कसले बनाउने ? पुकार्छन् पनि- हे पतित-पावन । गुरुलाई त कसैले पतित-पावन भन्न सक्दैन । गुरु गर्छन् फेरि पनि एकमा पूरा निश्चय बस्दैन । त्यसैले जाँच गर्छन्, यस्तो कुनै गुरु मिलोस् जसले हामीलाई आफ्नो घर अथवा वानप्रस्थ अवस्थामा पुर्‍याओस्, त्यसको लागि धेरै युक्तिहरू रक्छन् । जब कतै फलानोको धेरै महिमा छ भन्ने कुरा सुन्छन् भने त्यहाँ जान्छन् । जो यस कुलको हुन्छ, उसलाई तिम्रो ज्ञानको तीर लाग्नेछ । सम्झन्छन्- यो त ठीक कुरा हो । वास्तवमा तिमी वानप्रस्थ अवस्थामा जान्छौ नि । कुनै ठूलो कुरा छैन । शिक्षकको लागि स्कूलमा पढाउनु कुनै ठूलो कुरा हुँदैन । भक्तहरूलाई के चाहिन्छ ? यो पनि कसैलाई थाहा छैन । अहिले तिमी बच्चाहरू ड्रामाको चक्रलाई जान्दछौ । वास्तवमा बाबाले नै वर्सा दिनुभएको थियो र अहिले दिइरहनुभएको छ, फेरि अब शुरूको अवस्थामा आउनेछौं । यो कुरा त तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ । पहिलो मुख्य कुरा हो, पावन बन्नको लागि बाबालाई याद गर्नु । लौकिक पिता त सबैलाई याद हुन्छ । पारलौकिक पितालाई कसैले जान्दैनन् । अहिले तिमी सम्झन्छौ आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्न सहज भन्दा सहज पनि छ, गाह्रो भन्दा गाह्रो पनि छ ।

आत्मा यति सानो सितारा हो । बाबा पनि सितारा हुनुहुन्छ । उहाँ सम्पूर्ण पवित्र आत्मा र यी सम्पूर्ण अपवित्र । सम्पूर्ण पवित्रको सङ्गले तार्छ... त्यो त एकको नै सङ्ग मिल्न सक्छ । सङ्गत अवश्य राम्रो हुनुपर्छ । फेरि ५ विकार रूपी रावणको कुसङ्ग पनि मिल्छ । उनीहरूलाई भनिन्छ रावण सम्प्रदाय । तिमी अहिले राम सम्प्रदाय बनिरहेका छौ । तिमी राम सम्प्रदाय बनेपछि यो रावण सम्प्रदाय रहनेछैन । यो बुद्धिमा ज्ञान छ । राम भगवान्लाई भनिन्छ । भगवान् नै आएर रामराज्य स्थापना गर्नुहुन्छ अर्थात् सूर्यवंशी राज्य स्थापना गर्नुहुन्छ । वास्तवमा रामराज्य पनि भनिदैन, तर सम्झाउन सहज हुन्छ- रामराज्य र रावण राज्य । वास्तवमा हो सूर्यवंशी राज्य । तिम्रो एउटा सानो पुस्तक छ- हीरातुल्य जीवन कसरी बनाउने ? अब हीरा जस्तो जीवन कसलाई भनिन्छ- तिमी बाहेक अरू मनुष्यले के जान्ने । लेख्नुपर्छ हीरा जस्तो दिव्य जीवन कसरी बनाउन सकिन्छ ? देवता अक्षर थपिनुपर्छ । तिमी महसुस गर्छौ हामी हीरा जस्तो जीवन यहाँ बनाइरहेका छौं । बाबा बाहेक अरू कसैले बनाउन सक्दैन । किताब राम्रो छ, त्यसमा केवल यो अक्षर थप । तिमी आसुरी कौडी जस्तो जन्मबाट विना कौडी खर्च दिव्य हीरा जस्तो जन्म, सेकण्डमा प्राप्त गर्न सक्छौं । बच्चाले बुवाको पासमा जन्म लिनासाथ वर्साको हकदार बन्छ । के छोरा-छोरीलाई खर्च लाग्छ र ? गोदमा आयो अनि वर्साको हकदार बन्यो । खर्च त पिताले गर्छन्, न कि छोराछोरीले । अहिले तिमीले के खर्च गरेका छौ र ? बुवाको बन्नुमा के कुनै खर्च लाग्छ र ? लाग्दैन । जसरी लौकिक बुवाको बन्नमा खर्च लाग्दैन, त्यसरी नै पारलौकिक बाबाको बन्नमा पनि कुनै खर्च लाग्दैन । यो त बाबाले बसेर पढाउनुहुन्छ, पढाएर तिमीलाई देवता बनाउनुहुन्छ । तिमी कुनै सानो बच्चा त छैनौ, ठूला छौ । बाबाको बन्नाले बाबाले राय दिनुहुन्छ, तिमीलाई आफ्नो राजधानी स्थापना गर्नु छ । यसमा पवित्र अवश्य बन्नु छ । खर्च त केही पनि लाग्दैन । गंगामा जान्छन्, तीर्थहरूमा स्नान गर्न जान्छन्, खर्च त गर्छन् नि ।

२०७१-०२-०७ बुधवार २१-०५-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

तिमीलाई बाबामा निश्चय भयो, के खर्च लाग्यो र ? तिम्रो पासमा सेन्टरमा आउँछन् । तिमी उनीहरूलाई भन्छौ अब बेहदका बाबासँग वर्सा लिनुहोस्, बाबालाई याद गर्नुहोस् । पिता हुनुहुन्छ नि । बाबाले स्वयं भन्नुहुन्छ— मेरो वर्सा तिमीलाई चाहिन्छ भने पतितबाट पावन बन, तब पावन विश्वको मालिक बन्न सक्नेछौ । बाबाले वैकुण्ठ स्थापना गर्नुहुन्छ, यो पनि जान्दछौ । सम्भदार बच्चाहरूले राम्रोसँग बुझ्दछन् । त्यस पढाइमा कति खर्च हुन्छ, यहाँ खर्च केही पनि छैन । आत्माले भन्छ हामी अविनाशी हौं, यो शरीर विनाश हुनेछ । बाल-बच्चा सबै विनाश हुनेछन् । फेरि यति पैसा जो जम्मा गरेका छौ त्यो के गर्नेछौ ? ख्याल त हुन्छ नि । कोही मालिक (स्वामी) पनि होलान्, सम्भ उनीहरूको कोही छैन, ज्ञान मिलेपछि सम्भन्छन् यस हालतमा पैसा के गर्ने ? पढाइ त हो आमदानीको स्रोत (सोर्स अफ इनकम) । बाबाले बताउनुभएको थियो— एक अब्राहम लिंकन थिए, धेरै गरिब थिए । राती जागेर पढ्थे । पढ्दा-पढ्दा यति जान्ने भए कि राष्ट्रपति (प्रेसिडेन्ट) बने । खर्च लाग्छ र ? केही पनि लाग्दैन । धेरै छन् जो गरिब हुन्छन्, तिनीहरूबाट पढ्नको लागि सरकारले पैसा लिँदैन । यसरी धेरैले पढ्छन्, त्यसैले उनी पनि विना फीस राष्ट्रपति बने । कति ठूलो पद पाए । यो सरकारले पनि केही खर्च लिँदैन । सम्भनुहुन्छ— दुनियाँमा सबै गरिब छन् । चाहे जतिसुकै धनी, लखपति, करोडपति छन्, उनीहरू पनि गरिब नै हुन् । मैले तिनीहरूलाई धनी बनाउँछु । चाहे धन जतिसुकै किन नहोस्, तिमी जान्दछौ— बाँकी केही दिनको लागि मात्र हो । यो सबै माटोमा मिल्नेछ । त्यसैले गरिब भए नि । सारा कुरा पढाइमा आधारित छ । बाबाले बच्चाहरूलाई पढाए बापत के लिनुहुनेछ ? बाबा त विश्वको मालिक हुनुहुन्छ, बच्चाहरू जान्दछन्— हामी भविष्यमा यो बन्नेवाला छौं । म आएको छु स्वर्ग स्थापना गर्नको लागि । ब्याजमा पनि यो ज्ञान छ । नयाँ-नयाँ आविष्कार (इनभेन्सन) निक्लिइरहन्छ । शिवबाबा भन्नुहुन्छ— हाम्रो जो आत्मा छ त्यसमा सारा पार्ट भरिएको छ । जो विकारी पतित बनेका छन्, उनलाई बाबा आएर पावन बनाउनुहुन्छ । यो त जान्दछौ— ५ हजार वर्ष पहिले बाबाबाट विश्वको बादशाही लिएका थियौं । मुख्य कुरा, बाबा भन्नुहुन्छ— मामेकम् याद गर । सम्मुखमा भन्नुहुन्छ । रथ मिल्यो त्यसैले बाबा पनि आउनुभयो । रथ त अवश्य एउटा निश्चित छ नि । यो बनीबनाऊ ड्रामा हो । बद्लिन सक्दैन । भन्दछन्— यी जौहरी कसरी प्रजापिता ब्रह्मा हुन सक्छन् ? सम्भन्छन् यी जौहरी थिए । जुहारतहरूमा एउटा हुन्छ नक्कली, अर्को हुन्छ सक्कली (रियल) । यसमा पनि बाबाले दिनुहुन्छ रियल जुहारत त्यसैले त्यो के काम । यो हो ज्ञान रत्न । यसको अगाडि त्यो जुहारतको कुनै मूल्य हुँदैन । जब यो ज्ञान रत्न मिल्यो तब सम्भे, यो जुहारतको धन्दा त केही कामको छैन । यो अविनाशी ज्ञान रत्न एक-एक लाखौं रूपैयाँको छ । तिमीलाई कति रत्न मिल्छन् । यी ज्ञान रत्न नै सच्चा बन्छन् । तिमी जान्दछौ— बाबाले यी ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ भोली भर्नको लागि । यी निःशुल्क मिल्छन् । खर्च केही पनि लाग्दैन । वहाँ त भित्ता, छानामा पनि हीरा जुहारत लागेका हुन्छन् । तिनको मूल्य के होला । मूल्य पछि गएर हुन्छ । वहाँ त हीरा जुहारत पनि तिम्रो लागि केही पनि होइन । यो त बच्चाहरूलाई निश्चय हुनुपर्छ ।

बाबाले सम्भाउनुभएको छ, उहाँ रूप पनि हुनुहुन्छ वसन्त पनि हुनुहुन्छ । बाबाको सानो रूप छ । उहाँलाई ज्ञान सागर भनिन्छ । यी ज्ञान रत्न हुन् जसबाट तिमी धनवान् बन्नेछौ । बाँकी कुनै अमृत वा पानी आदिको वर्षात छैन । पढाइमा पानीको कुरा हुँदैन र पावन बन्नमा खर्चको कुरा छैन । तिमीलाई अब विवेक मिलेको छ । सम्भन्छौ— पतित-पावन त एक बाबा नै हुनुहुन्छ । तिमी आफ्नो योगबलले पावन बनिरहेका छौ । जान्दछौ— पावन बनेर पावन दुनियाँमा जानेछौं । अब ठीक यो हो वा त्यो । यी सबै कुराहरूमा बुद्धि चलनुपर्छ । ड्रामामा यो भक्तिको पार्ट पनि हुनु नै छ । बाबाले भन्नुहुन्छ अब तिमीलाई पावन बनेर पावन दुनियाँमा जानु छ । जो पावन बन्नेछ ऊ नै जानेछ । जो यस कुलका होलान् उनीहरू निक्लनेछन् । अरूले त कहाँ सम्भन्छन् र । उनीहरू त दलदलमा फँसि नै रहनेछन् । जब सुन्छन् तब पछि गएर भन्नेछन्— ओहो प्रभु, तेरी लीला... हजुरले पुरानो दुनियाँलाई नयाँ कसरी बनाउनुहुन्छ । तिम्रो यो ज्ञान अखबारमा धेरै लेखिनेछ । मुख्य कुरा यो चित्र अखबारमा रंगीन राख र लेख— शिवबाबाले प्रजापिता ब्रह्माद्वारा पढाएर स्वर्गको मालिक यी (लक्ष्मी-नारायण) बनाउनुहुन्छ । कसरी ? यादको यात्राबाट । याद गर्दा-गर्दा तिम्रो मैला निक्लनेछ । तिमीले उभिएर नै सबैलाई यो बाटो बताउन सक्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— मामेकम् याद गर, आफूलाई आत्मा सम्भ । घरी-घरी यो याद दिलाएर फेरि उनीहरूको चेहरा हेर, केही बदलिन्छ कि बदलिँदैन ? आँखा रसाएर आउँछन् ? तब सम्भ केही बुद्धिमा

२०७१-०२-०७ बुधवार २१-०५-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बसेको छ । पहिले-पहिले यो एक कुरा नै सम्झाउनु छ । ५ हजार वर्ष पहिले पनि बाबाले भन्नुभएको थियो—मामेकम् याद गर । शिवबाबा आउनुभएको थियो तब त शिवजयन्ती मनाउँछन् नि । विश्वलाई स्वर्ग बनाउनको लागि सम्झाउनुभएको थियो— म एकलाई (मामेकम्) याद गर्नु भने तिमी पावन बन्नेछौ । साना-साना बच्चीहरूले पनि यसरी बसेर सम्झाऊन् । बेहदका पिता शिवबाबाले यसरी सम्झाउनुहुन्छ । ‘बाबा’ अक्षर धेरै मीठो छ । बाबा र वर्सा । यति निश्चय बच्चाहरूमा हुनुपर्छ । यो हो नै मनुष्यबाट देवता बन्ने विद्यालय । देवताहरू हुन्छन् नै पावन । अब बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गर, मनमनाभव । अक्षर सुनेका छौ, न सुनेको भए बाबाले सुनाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ म नै पतित-पावन हुँ, मलाई याद गर्नु भने तिमी मैला निक्किनेछ र सतोप्रधान बन्नेछौ । मेहनत नै यो छ । ज्ञानको लागि त सबैले भनिदिन्छन्, धेरै राम्रो छ, फस्टक्लास ज्ञान छ तर प्राचीन योगको कुरा कसैले जान्दैनन् । पावन हुने कुरा तिमी सुनाउँछौ तर पनि सम्भदैनु । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी सबै पतित तमोप्रधान बनेका छौ । अब आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गर । वास्तवमा तिमी आत्माहरू मेरो साथमा थियौ नि । मलाई तिमीले ओ गाड फादर आउनुस् भनेर बोलाउँछौ । अब म आएको छु, तिमी मेरो मतमा चल । यो हो नै पतितबाट पावन हुने मत । म हुँ सर्वशक्तिमान, एवर पावन । अब तिमीले मलाई याद गर । यसलाई नै प्राचीन राजयोग भनिन्छ । तिमी चाहे धन्दा आदिमा रहे पनि, बाल-बच्चा सम्भाल, केवल बुद्धियोग अरू सबैतिरबाट हटाएर मसँग लगाऊ । यो हो सबैभन्दा मुख्य कुरा । यो बुझेनौ भने केही पनि बुझेनौ । ज्ञानको लागि त भन्छन् धेरै राम्रो ज्ञान दिनुहुन्छ, पवित्रता पनि राम्रो छ, तर हामी पवित्र कसरी बनौं ? “सधैंको लागि” यो कुरा बुझ्दैनन् । देवता सधैं पवित्र थिए नि, उनीहरू कसरी बने ? यो कुरा पहिले-पहिले सम्झाउनु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । यादले नै पाप मेटिनेछ अनि तिमी देवता बन्नेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) स्वयंलाई गरिबबाट धनी बनाउनको लागि बाबाबाट अविनाशी ज्ञान रत्न लिनु छ, यो एक-एक रत्न लाखौं रूपैयाँको छ, यसको मूल्य जानेर पढाइ पढ्नु छ । यो पढाइ नै आमदानीको स्रोत हो, यसैबाट उँच पद पाउनु छ ।
- २) राम सम्प्रदायमा आउनको लागि सम्पूर्ण पवित्र जो एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँको नै सङ्ग गर्नु छ । कुसङ्गबाट सदा टाढा रहनु छ । सबैबाट बुद्धियोग हटाएर एक बाबामा लगाउनु छ ।

वरदानः— सेवामा रहँदा कर्मातीत स्थितिको अनुभव गर्नेवाला तपस्वीमूर्त भव

समय कम छ तर सेवा अझै पनि धेरै छ । सेवामा नै माया आउने मार्जिन (स्थान) रहन्छ । सेवामा नै स्वभाव, सम्बन्धको विस्तार हुन्छ, स्वार्थ पनि समाहित हुन्छ, त्यसमा अलिकति पनि सन्तुलन कम भयो भने माया नयाँ-नयाँ रूप धारण गरेर आउनेछ, यसैले सेवा र स्व-स्थितिको सन्तुलनको अभ्यास गर । मालिक बनेर कर्मेन्द्रियरूपी कर्मचारीहरूबाट सेवा लेऊ, मनमा राख एक बाबा दोस्रो न कोही— यो स्मृति इमर्ज होस् तब भनिनेछ— कर्मातीत स्थितिको अनुभवी, तपस्वीमूर्त ।

स्लोगनः— कारणरूपी नेगेटिभलाई समाधान रूपी पोजेटिभ बनाऊ ।

❀ शब्दार्थः— १. नेगेटिभ— नकारात्मक, उल्टो २. पोजेटिभ— सकारात्मक, सुल्टो